

Cuộc hành trình

10 ngàn cây số với 1 lá phổi

Huỳnh long Trị

Lời mở đầu: Bài này viết để tưởng nhớ đến Nguyễn thị Hoàng, hiền thê của tôi.

Mùa hè 2009 vợ tôi nói với tôi : “Tôi muốn về quê mẹ (Mỹ Tho) ở 3 tháng”. Chuyện ấy không có gì đáng nói đối với một người khỏe mạnh và bình thường. Đàng này bà ấy đang mang chứng bệnh nan y : ung thư phổi. Bệnh được khám phá cách đó 3 tháng. Bác sĩ nói bệnh không chữa được và vợ tôi chỉ sống được thêm từ 3 đến 6 tháng. Sau khi nằm bệnh viện trên 1 tháng vợ tôi được về nhà uống thuốc cho đỡ đau và vài thuốc lặt vặt khác.

Lúc đó vợ tôi chỉ còn một lá phổi tốt, lá phổi kia hoàn toàn bị hư. Sức khỏe càng ngày càng giảm. Ăn uống khó khăn, chỉ ăn đồ lỏng. Đi đứng cũng khó cũng khó, chỉ đi chùng chục bước.

Đi xa phải đi bằng xe lăng. Vợ tôi nói về Việt Nam uống nước dừa tươi, ăn tôm cá và trái cây tươi là bả khỏe trở lại. Tôi nghe bà ấy nói như vậy tôi giựt mình. Tôi nói tôi không quyết định được mà phải hỏi ý kiến 2 con. Sau buổi họp gia đình tôi đành phải chịu ý vợ tôi. Và lại đây là ý nguyện cuối cùng của bà ấy. Nói thì dễ mà thực hiện mới khó. Chuyện đầu tiên là phải điện thoại về người em gái bạn đi ở xã Tam Hiệp (Mỹ Tho) hỏi cô ta có chịu chừa tụi này hay không. Vợ tôi là con duy nhứt cho nên không có anh chị em ruột. Cô em, tên là sáu Teo nói: "Anh chị về đây ở với tụi em, tụi em lo hết. Nhà cửa rộng rãi lắm. Anh chị đừng lo gì hết. "

Nghe được như vậy tụi này cũng an lòng. Chuyện kế tiếp là phải hỏi ý kiến của bà bác sĩ chuyên khoa phổi đang điều trị cho vợ tôi và bác sĩ gia đình nữa. Hai người này đồng ý cho vợ tôi đi. Họ làm giấy chứng nhận bệnh này không phải bệnh truyền nhiễm và cấp thuốc đầy đủ cho 3 tháng. Chuyện kế tiếp là phải xin phép cơ quan phát tiền bệnh. Trên nguyên tắc lãnh

tiền bệnh không được ra khỏi Hòa Lan. Nhưng trường hợp vợ tôi rất đặc biệt cho nên họ thông cảm, cấp giấy phép cho vợ tôi về Việt Nam 3 tháng. Chuyện kế tiếp phải nói chuyện với hãng Hàng Không hỏi họ có chịu chở vợ tôi hay không, đặt đồ ăn đặc biệt trong chuyến bay và đặt xe lăng tại 3 phi cảng Amsterdam, Hong Kong và Sài Gòn.

Chuyến bay Amsterdam-Saigon qua Hong Kong êm ả. Vợ tôi ngồi giữa tôi và con trai. Có thằng con trai đi theo vợ tôi yên tâm lắm. Đến Hong Kong có mấy bà đẩy xe lăng đón tại cửa máy bay đẩy sang máy bay đi Saigon. Về đến Saigon trước giờ ấn định. Phi cảng Tân sơn Nhất bây giờ xây cất theo tiêu chuẩn quốc tế, mới mẻ khác hẳn 13 năm về trước. Người đẩy xe lăng đón sẵn ở cửa máy bay. Sau khi làm thủ tục xong tôi nhìn ra ngoài để tìm bà con đi đón. Tôi và vợ tôi thấy lộ nhỏ một số người bèn giơ tay lên vẫy. Họ cũng vẫy lại. Gặp lại bà con hơn 10 người mượn xe từ Mỹ Tho lên đón tụi này, không ai cầm được nước mắt. 13 năm rồi ai cũng già ra hết. Tất cả mọi người ai cũng xúc động khi thấy lại vợ tôi. Cậu tám vợ tôi, 76 tuổi cũng đi đón, nói : “Tao sợ con Hoàng không chịu nổi trên máy bay, thấy nó còn sống về đây tao mừng quá”. Đường Saigon-Mỹ Tho chỉ có 70 cây số mà phải mất hơn 2 giờ rưỡi mới đến.

Đường thì ngập nước, bên lề đường đang đào để đặt cống cho nên kẹt xe quá chùng. Hai bên đường là tiệm và quán ăn, không còn thấy ruộng hoặc vườn như xưa nữa.

Về đến xã Tam Hiệp con đường nhỏ từ đường cái vào nhà bây giờ được nói rộng cho nên xe bốn bánh chạy tới nhà luôn. Nhà cất theo kiểu xưa, 3 căn 2 chái cũng rộng rãi. Vợ chồng chủ nhà, con trai tôi gọi dưỡng sáu, đi sáu, vừa xây phòng tắm có gương sen và phòng vệ sinh như bên Âu Châu.

Về đó vợ tôi chỉ quanh quẩn trong nhà. Bà con tới thăm cũng khá đông, làm vợ tôi mệt. Nhờ uống nước dừa tươi mỗi ngày 3 trái mà

tình trạng sức khỏe không đến nỗi. Bà con đến thăm biểu trái cây, tôm tươi. Phần tôi tưởng ở thôn quê yên tĩnh, ai ngờ cũng ồn ào quá chừng. Tối 8 giờ là đi ngủ rồi. Nửa đêm nghe gà gáy, tôi tưởng sáng rồi, nhìn đồng hồ mới thấy 3 giờ sáng. Đến 5 giờ sáng là cả làng dậy lo đi làm ăn. Ban đêm chó sủa suốt, mèo cắn lộn, mưa xuống tiếng ếch nhái kêu inh ỏi. Có lúc 4 giờ sáng lồi xóm mở truyền hình xem om sòm. Ở được 1 tuần con trai tôi phải trở về Hòa Lan đi làm. Vợ tôi muốn đi thăm cậu tám ở cách đó 300 thước mà không biết làm cách nào để đi. Xe lăng thì không có. Sau cùng nhờ con nhỏ cháu gái, 15 tuổi, con bà chủ nhà chở bằng xe gắn máy, vợ tôi ngồi giữa, tôi ngồi sau kèm. Cháu gái này thay gì gọi tụi này là dì và dưỡng hai, nó gọi là ba hai má hai. Nó gọi ba má nó là cha mẹ, có khi gọi mẹ nó là vú.

Ở được 3 tuần vợ tôi muốn trở về Hòa Lan. Tôi cũng quên nói là suốt thời gian ở đó vợ chồng và con trai được tiếp đãi hết sức nồng hậu.

Trước khi về vợ tôi muốn ra miền biển ở vài ngày, ăn đồ biển và thở gió biển và cũng là một dịp về thăm quê nội. Vợ chồng tôi mượn xe đi cùng với 2 đứa cháu gái. Đường Mỹ Tho-Long Hải 170 cây số phải mất 6 giờ chạy mới đến. Con đường này khác hẳn con đường cách đây 13 năm.

Có một đoạn đường ra khỏi Saigon chừng 5 cây số mà phải mất 45 phút. Đến Long Hải nhằm cuối tuần, không có khách sạn nào còn phòng, cho nên tài xế chạy luôn ra Nước Ngọt. May mà khách sạn còn phòng. Ở đây nhờ gió biển và đồ ăn biển cho nên vợ tôi thấy khỏe hơn. Một hôm đi xe ôm ra Long Hải ăn được tô hủ tiếu bò kho, bả nói ngon. Ngày khác có bà con, hơn 10 người ở Thủ dầu Một ra thăm. Trước khi về Mỹ Tho tụi tôi nhờ tài xế đưa đi thăm mộ của ông già và bà già vợ tôi ở Long Điền, cách Bà Rịa 5 cây số. Long Điền bây giờ

không phải là một làng như xưa, mà là một thành phố sầm uất với đèn lưu thông.

Trở về Mỹ Tho ở khách sạn tại thành phố này gần sông Mekong. Ngày chót, trước khi lên đường trở về Hòa Lan chúng tôi trở lại xá Tam Hiệp được cô em đãi một bữa cơm trưa. Tôi nghe tài xế nói hôm nay bão cấp 5. Tôi tự hỏi không biết máy bay có bay được không?

Đền phi trường Tân Sơn Nhất được biết máy bay Saigon-Hong Kong cất cánh trễ 1 giờ, nhờ đó vợ chồng tôi ăn được 2 tô phở do hàng hàng không đãi. Mặc dầu trễ 1 giờ chuyến bay Saigon Hong Kong đáp xuống Hong Kong kịp cho chuyến bay Hong Kong-Amsterdam.

Đến Amsterdam 6 giờ sáng, sau 4 tuần vắng mặt, tôi thấy nhẹ nhõm. Con gái, rể và cháu ngoại đón tụi tôi ở phi cảng Schiphol. Con trai ở nhà lo chuẩn bị nhà cửa và đi chợ nấu ăn.

Về Hòa Lan vợ tôi muốn đi biển, vì ở Việt Nam thấy gió biển làm khỏe người. Tụi tôi mượn một căn nhà ngoài biển ở 2 tuần. Hai con tôi lâu lâu ra đó phơi nắng và tắm biển. Buổi chiều tụi tôi ngồi ở lang cang nhìn cảnh mặt

trời lặng ở biển thật là đẹp.

Sau đó trở về Enschede vợ tôi đã kiệt sức và đã êm ả vĩnh viễn ra đi ngày 14 tháng 8 năm 2009, hưởng thọ được 63 tuổi. Vợ tôi đã toại nguyện được về thăm quê hương lần chót và nhứt là được làm bà ngoại của 1 thằng cháu ngoại 18 tháng. Lúc sanh tiền vợ tôi rất thích kinh "Bát Nhã" cho nên tôi mượn 4 câu trong kinh "Bát Nhã Ba La Mật" để kết thúc bài này:

*Thế mọi pháp đều không
Không sanh cũng không diệt
Không nơ cũng không sạch
Không thêm cũng không bớt*

Hòa Lan, tháng giêng năm 2010

